

мината войводи. Изглежда, че неговото име е било известно на тогавашните турци по-вече отколкото на сегашните българи. Това е твърде естествено за турците, че му бѣха яли и по-рано попарата, но е непростително за българите, че твърде малко сж му оценили заслугите.

Иеремия Петровъ Българовъ е роденъ въ гр. Ломъ въ 1836 г. Откакъ се учи въ Ломското училище, той заминава за Бѣлградъ и се учи въ тамошната гимназия, заедно съ известния учителъ и народенъ деецъ ломчанинъ Никола Първановъ. Тукъ той наедно съ последния взема живо участие въ уредбата на българското ученическо дружество и читалище, което се помѣства въ дома на г-жа М. Станковичъ. Завърналъ се съ другаря и съгражданина си Н. Първановъ въ родния си градъ, Българовъ се предава на учителското поприще и почва да просвѣтвява гражданите си.

Скоро, обаче, звѣрства на турската властъ и злоупотрѣбата на чорбаджиите-българи предъ турците го стресватъ. Намѣсто да почне и той, като своя покровителъ пророкъ Иеремия, да плаче за сждбата на поробенія си народъ, Българовъ следъ едногодишно учителствуване¹⁾, решава да промѣни своето поприще и избира новъ пжтъ, по който би могълъ още по добре да служи на своето отечество. Той отива на ново въ Бѣлградъ и постѣпва въ тамошното военно училище, дето се учи и незабравимия народенъ будителъ Ангелъ Кънчевъ. „За насъ, учениците българи въ Бѣлградъ, не малко бѣше поучителна и родолюбивата целъ на Иеремия П. Българовъ за постѣпването му на военна служба въ Сърбия“, пише въ своите спомени известния деецъ-революционеръ Петъръ Берковски, неговъ приятелъ²⁾, който въ 1862 г. го намѣрва вече свършилъ военното училище и на служба въ сръбската войска като самоопредѣляющъ и съ чинъ наредникъ или фелдфебелъ.

¹⁾ Д. Мариновъ, Възстанически движения въ западна България, мин. сборникъ Кн. II

²⁾ Вж. П. Ив. Берковски, Изъ възстоменанията ми. Ломъ, 1894 г., стр. 16 и след.